

DE STER

HALF-MAANDELIJKSCH TIJDSCHRIFT
VAN DE HEILIGEN DER LAATSTE DAGEN

OPGERICHT IN 1886.

De deugd is aan geen plaats gebonden,
Het kwaad wordt overal gevonden.
Die and'ren oordeelt naar den schijn,
Kan wel het slechts van allen zijn.

15 April 1915.

No. 8

20e Jaargang.

GODSDIENSTVRIJHEID.

„Wij eischen het recht om den Almachtigen God te dienen volgens de ingeving van ons geweten, en kennen alle menschen hetzelfde recht toe; laat hen aanbidden hoe, waar, of wat zij ook willen.”

Zoodanig is het elfde geloofsartikel van de „Mormoonsche” belijdenis, en zoodanig is het dat wij dit in toepassing brengen. Wij vragen van hen rondom ons niets anders dan de vrijheid onzen God te mogen dienen zooals ons geweten ons ingeeft, en aan allen schenken wij hetzelfde voorrecht. Vrijheid van godsdienst! In een Christelijk land is dat voorzeker geen groot ding om te vragen, voorzeker vrijheid van godsdienst kan en mag niemand worden geweigerd! Is het niet zoo? Van waar dan den profeet die den marteldood is gestorven? Hij leed enkel en alleen omdat hij het elfde van ons geloofsartikel in toepassing wenschte te brengen, en zijne volgelingen worden dikwijls onderworpen aan de grootste beledigingen en vervolgingen omreden zij durven stand te houden voor hun rechten, omdat het van elkeen een van God gegeven recht is, zijnen vrijen wil te gebruiken, en hij die zoo iets in godsdienstigen zin niet wil doen of niet wil toelaten, verdient niet den naam van mensch. In onzen staat van voorbestaan was ons eveneens dat recht geschonken, en God heeft het nimmer van ons genomen. Was het niet het voornemen van Lucifer de zaligheid te verwerpen enkel en alleen omdat hij den vrijen wil van den mensch zocht te verwoesten, aangezien hij hem naar den hemel terug wilde dwingen?

De volgende vraag wordt dikwijls den „Mormoonschen” ouderlingen gesteld: „Zoo gij gelooft in den vrijen wil des menschen en dat elkeen het recht heeft God te dienen zoo als hij het het beste acht, waarom dan komt gij hier uw evangelie te prediken? — Waarom blijft gij niet thuis — leeft uw eigen godsdienst, en laat de rest van de wereld

hetzelfde doen? Wij verlangen niet naar uw godsdienst, wij hebben ons eigen. Waarom brengt gij niet in toepassing wat gij predikt?"

„Zoo wij den Bijbel niet geloofden" — antwoordt de ouderling, „niet bepaald geloofden zooals hij geschreven is, en wij dien Bijbel zouden nemen en daaruit laten Ezechiël 3 : 17-21, dan voorzeker zouden wij doen als gij zegt, wij zouden namelijk thuis blijven en u alleen laten. Maar Ezechiël zegt dat hij op zending gezonden was, en dat de goddeloosheid die hij zag hem zoozeer overmocht, dat hij vreesde voort te gaan te prediken datgene wat God hem gezonden had te zeggen, toen de Heer zijne herinnering te hulp kwam door tot hem te spreken in een gezicht, hem vertellende dat, tenzij hij het volk zijne waarschuwing gaf, zij in hunne zonden zouden sterven, maar dat hun bloed van zijne handen geëischt zou worden. Ik veronderstel dat dit Ezechiël zeer spoedig tot zijn werk terugbracht, en sedert wij gelooven dat God ons dezelfde boodschap heeft gegeven als aan Ezechiël, en ook dat wij niet een zelfde vermaning wenschen als aan hem werd gegeven, doen wij onzen plicht, want wij gelooven dat het Christendom verwaald is geraakt en af is geweken, en dat de reden dat er heden ten dage zoovele kerken zijn, komt omdat eeuwen lang de menschen ernstig naar de waarheid hebben gezocht. Ernstige zielen zagen, door nauwkeurig den Bijbel te beschouwen, dat de bedienaar der Kerk waartoe zij behoorden niet de leerstellingen predikte gevonden in den Bijbel, en daarom verlieten zij die kerk en fondeeren een andere, daardoor het door hen begunstigde beginsel een grootere plaats inruimende. Waarheid is er in alle deze kerken, eenige waarheid."

Maar thans, — luistert naar het volgende: Joseph Smith, een knaap van v ertien zomers, een godsdienstige vergadering bijwonende, geraakte verward temidden van al de tegenstrijdige meeningen, en bad God hem te vertellen welke kerk te midden van allen de ware Kerk was. en God deelde hem mede dat geen een van allen waar was. onreden niemand in het bezit was van het Priesterschap, en zonder dat kon niemand de bevoegdheid bezitten het evangelie te prediken.

Welnu, dit is de boodschap welke gegeven is geworden aan het „Mormoonsche" volk, en die zijn voort gegaan dit heel der wereld te verkondigen; en hieraan durven zij niet ongehoorzaam te zijn om de reden boven vermeld, en daarom vindt gij de ouderlingen hunne huizen verlatende en allen die hun dierbaar zijn, voortgaande in de koude der hen niet wenschende wereld, om de getuigenis af te leggen van hetgeen hen door God is toevertrouwd geworden.

Mijne vrienden uit in de wereld, wilt gij niet een eerlijk spel spelen? Zoo wanneer iemand van de erkende kerken der wereld van daag aan uwe deur kwam en u een tractaat aanbood, zoudt gij hem dan

met beledigingen enz. overladen? Zoudt gij hem niet te woord willen staan? Gij wordt niet gedwongen hem te gelooven, maar wellevendheid in deze eeuw van beschaving gebiedt dat gij hoort naar wat hij te zeggen heeft, en alzoo doet gij. Maar, wanneer een jonge „Mormoonsche” ouderling komt, dan heeft hij enkel dat gehate woord „Mormoon” uit te spreken, en een gansche schare van beledigingen komt terneder op zijn onbeschermd hoofd.

Welnu, is dat recht? Is dat hem godsdienstvrijheid toe te staan? Wij vragen u niet zijn godsdienst te aanvaarden, maar alles wat wij eischen is een eerlijk spel, en eerlijk te hooren naar wat hij te zeggen heeft. Zoo ge, na onderzoek, zijn godsdienst niet wenscht, dan hebt ge dat enkel slechts in verstaanbare taal te zeggen, en ge zult vrij worden gelaten uw eigen inzichten te volgen.

Wij gelooven een betere godsdienst te hebben dan eenig ander godsdienstig genootschap heden ten dage een bestaan hebbende, en dit is het wat wij u ten onderzoek aanbieden. Verkiest ge niet het te aanvaarden, kunt ge er geen waarheid in zien, wel, blijf er buiten, en wij zullen u alleen laten.

Een zeker ouderling in het zendingsveld in Engeland, had den moed (onbeschaamdheid noemde hij die het aanging het) een predikant te bezoeken. Als loon voor zijne moeite werd hem de deur gewezen. „Kom hier nooit weer” zei de dominé, op de stoep zijne woede uitende. „Neen,” zei de ouderling treurig, „dat zal ik ook wel niet doen. Gij hebt den raad Gods tegen uzelfen verworpen. Neen, hier zal ik wel nooit meer komen.”

Hetzelfde voorrecht nu is der wereld. Wij bedoelen hiermede niet dat ook de wereld het recht heeft onze ouderlingen met geweld de deur uit te zetten, maar ook de wereld heeft het voorrecht vrij te zijn de boodschap aan te nemen of te verwerpen; herinneren de wereldbewoners zich echter dit: Toen de joden Christus verwierpen werden zij al zeer spoedig, als een volk, verworpen, en tot op dezen dag hebben zij om hunne zonde te lijden. De ouderlingen bieden het evangelie aan, komen tot de menschen met vol gezag van God, een gezag wat nergens anders meer gehouden wordt dan in de „Mormoonsche” kerk. Neemt de wereld die boodschap aan, dan is het wel. Verwerpt de wereld dezelve echter, dan komt er een dag van afrekening; hoewel geen „Mormoonsch” ouderling iemand hierom naar de hel zal verwijzen. O, neen! Wij „Mormonen” gelooven in nieuwere openbaring welke ons leert dat elkeen die het plan van zaligheid, aangeboden door Christus, aan wil nemen, den hemel eenmaal zal bereiken. „Elke knie zal zich buigen, en elke tong zal belijden dat ik de Heere ben,” maar, allen zullen niet dezelfde mate van heerlijkheid bereiken. Sommigen zullen ondervinden dat zij juist genoeg hebben om de poort als 't ware binnen te gaan, en zij zullen

enkel slechts dienaars zijn voor hen, door alle eeuwen heen, die eene hoogere heerlijkheid hebben erlangd.

Sommigen hebben gezegd, wel als wij ten slotte toch allen naar den hemel zullen gaan, waarom dan zorgen te hebben, als wij slechts binnen mogen gaan, meer vragen wij niet. Luistert evenwel. Wenscht gij slechts door al de eeuwen heen een dienaar te wezen? Is zulks heel uw doel? Gij die in dit leven dienstknechten tot uwen dienst hebt gehad, hoe zoudt gij het vinden later hun dienstknechten te zijn? Zij die het evangelie hooren in dit leven, en hetzelfde verwerpen, zullen nimmer in kunnen gaan in de hoogste heerlijkheid. In de toekomstige wereld zal het evangelie hen opnieuw worden gepredikt. Christus zelve was de eerste zendeling in den geestenwereld, getuige 1 Petr. 3 : 18-20, en 4 : 6, en sedert dien is het groote werk van het prediken tot de dooden voortgegaan: maar niemand die het hier heeft gehoord kan eene volle heerlijkheid ontvangen, zelfs al neemt hij het daar aan. Dit punt is voorzeker overweging waard. Geen geweld zal worden gebruikt, geen dwang. Wij bieden eenvoudig der wereld het evangelie aan, plaatsen de waarheid de wereld onder de oogen. en toonen de resultaten aan van wat volgen zal als hetzelfde verworpen wordt, en laten de menschen dan over aan hun eigen oordeel en keus. Aan hen is de vrije keus, hetzelfde aan te nemen dan wel te verwerpen. Onze verantwoordelijkheid neemt een einde. Wanneer wij dan hiernamaals elkander zullen ontmoeten aan de rechtbank van Gods oordeel, en de Grootte Heer tusschen ons zal richten, dan zal zijn oordeel rechtvaardig zijn. Dient de Heere zooals gij denkt dat goed is, maar laat ook de „Mormonen” hetzelfde doen. Zij doen niemand pijn of overlast door hen een beteren weg te toonen, en zoo de wereld dat niet de moeite van overweging waard keurt, laat zij — die wereld — dan beiden, de leer en de menschen laten voor 't geen zij zijn. „Eng is de poort en nauw is de weg.” De weg die omstreeks zes à zevenhonderd paden (de verschillende kerken) biedt, is zeer zeker noch nauw, noch eng, maar de weg die slechts een entree kent, het water van den doop, daarvan moet worden erkend dat die entree zeer nauw en eng is.

Vrijheid van keuze is een ieders recht en voorrecht. De lucht rondom ons is niet vrijer dan wij zelve zijn. Enkel slechts, laten wij ons herinneren dat één weg maar terug leidt naar den hemel, en die weg is nauw, is begrensd. Eéne Kerk slechts houdt het Priesterschap — gezag van God om in zijnen naam te handelen. Overwegen wij wel alvorens onze keuze te doen, en die eenmaal gemaakt hebbende, staan wij dan alle menschen hetzelfde voorrecht toe, namelijk vrijheid om God te dienen zooals elks geweten dat ingeeft.

LIAHONA.

IETS OVER HET OUDE TESTAMENT.

(vervolg van blz. 76.)

MALEACHI (bode van Jehova), de laatste profeet, leefde gelijktijdig met Nehemia. Hij profeteerde ongeveer in 420 v. C. Volgens ééne overlevering werd hij te Sofa in Zebulon geboren, na de Ballingschap, stierf jong en werd daar begraven. Volgens anderen is „Maleachi” geen naam, maar een ambt. en sommigen gaan zoo ver, dat zij beweren dat Haggai, Maleachi en Johannes de Dooper, engelen in menschelijke gedaante waren. Vandaar dat één Hebreeuwsch Targum den schrijver van dit boek voor den zelfden persoon houdt als Ezra; hij is Zerubbabel, volgens een ander; of Nehemia volgens een derde. Uit den inhoud van het boek zou men moeten opmaken, dat de schrijver na den dood van Ezra en den tweeden terugkeer der ballingen leefde, daar de misbruiken, op welke hij wijst, dezelve zijn, welke Nehemia hervormde. De nieuwe tempel was reeds gebouwd en de plechtigheden waren geheel hersteld, Maleachi berispt de heiligschennis, waaraan de priesters zich schuldig maakten; voorspelt de plotselinge verschijning van den Messias, die den tempel en de gemeente komt eindigen, hij verwijt het volk de veelvuldige gemengde huwelijken en echtscheidingen; bedreigt de Israëlieten met verwerping om hunne goddeloosheid, en de aanneming der heidenen; en eindigt met eene voorspelling van den voorlooper van de Zon der Gerechtigheid en eene waarschuwing tegen de overtreding van de wet Gods.

De stijl is eerder prozaïsch en redeneerend, dan dichterlijk, en lijkt meer op eene op schrift gestelde wijsgeerige redevoering, dan op de godsspraken der Hebreuwsche profeten. In de Septuaginta en de Vulgata bestaat het boek, evenals in onze Statenvertaling, uit vier hoofdstukken; maar in het Hebreuwsch vormen hoofdstuk III en IV er slechts één. Het wordt als Heilige Schrift in het Nieuwe Testament aangehaald (Mark. 1 : 2; IX : 11, 12; Luk. 1 : 17; Rom. IX : 13).

De profetie laat zich in drie afdeelingen verdeelen: I. (1 : 2-11 : 9): Jehova wordt voorgesteld als de liefhebbende vader en bestuurder van Zijn volk. Deze kan in de volgende onderdeelen gesplitst worden: I. (1 : 1—8): Jehova betuigt en bewijst Zijne liefde voor Zijn volk door de verwijzing naar de straf van Edom. 2. (1 vs. 6—II : 9): Bestrafing der priesters, omdat van hen het geestelijk verval uitging. II. (II : 10—16): Veroordeeling door den profeet van de gemengde huwelijken en de echtscheidingen, voorgesteld door de verlatene vrouwen, die weenen bij het altaar. III, De plotselinge verschijning in den Tempel van den Heere als Rechter, voorafgegaan door Zijn voorlooper. Deze afdeeling kan weder verdeeld worden, n.l.: I (II : 17-III : 5): Eene bedreiging van straf. 2. (III : 6—12): Eene oproeping tot berouw. 3. (III : 13 tot IV : 6: Berisping van het gebrek aan vertrouwen in God;

waarschuwende voorspelling der toekomstige scheiding van goeden en kwaden; van het laatste oordeel, en de komst van den Messias, voorafgegaan door Elia. De profetie sluit dus met de aankondiging van de komst van den Messias, en bereidt het volk voor op de verheijning van Zijn voorlooper, Johannes den Dooper, in den geest en de kracht van Elia. (Matth. XI : 14; XVII : 10—13).

NASCHRIFT.

Hier eindigen wij voorloopig onze beschouwingen. De oorspronkelijke schrijver is thans genaderd tot eene uiteenzetting van den oorsprong der zoogenaamde Apocriefe boeken, en aangezien wij hem hierin niet wenschen te volgen, breken wij hiermede de serie onzer artikelen aangaande dit onderwerp af.

Het geheel heeft ons, voor een deel althans, geleerd op welke gronden de betrouwbaarheid der overleveringen berust. Enkel nog willen wij opmerken dat de schrijver geen lid der Kerk was. Zooals in het begin der reeks reeds gezegd, is het geheel overgenomen uit „Bijbelsch Handboek en Concordantie” waarvan de samensteller deel uitmaakt van een der domineerende godsdienstsecten van het protestantisme. Deelden wij niet in alles en in elk opzicht het gevoelen aangaande verschillende naar voren gebrachte onderwerpen, zeer zeker waren de onderscheidene verklaringen zeer lezenswaardig.

Binnen betrekkelijk korten tijd hopen wij voorts in de gelegenheid te worden gesteld, eene serie artikelen te kunnen openen betrekking hebbende op de voortkoming en betrouwbaarheid der boeken van het Boek van Mormon.

REDACTIE.

WAT ZIJ ZOU DOEN.

„Wat zou jij doen, Emilie, als ik in jou plaats was en jij in de mijne?” vroeg een jongmensch teeder aan het meisje dat hij in stilte aanbad. „Als ik in jou plaats was” antwoordde zij, „zou ik die vuile cigaret weggooien, van mijn wandelstok brandhout maken, mijn horlogeketting onder mijn vest dragen, en 's avonds thuis blijven. En als er zich soms nog een middel mocht voordoen om aan hersens te komen, dan zou ik dat niet laten voorbijgaan.”

CONFERENTIE-AANKONDIGING.

De aanstaande halfjaarlijksche conferentie van de Groninger hoofd-afdeling zal ditmaal worden gehouden te Leeuwarden, en wel op Zondag 9 Mei a.s.

Drie vergaderingen zijn belegd, allen te houden in het Vergader-lokaal Groote Hoogstraat, om 10, 2 en 6 uur. Elkeen der belangst-elenden wordt vriendelijk uitgenoodigd.

TEGENBESCHULDIGING.

I

De Landverhuisgeest sprak tot Utah: „Land,
 Begunstigd door den zegen des Almachten,
 Als ik U ware, ik zou den emigrant
 Niet overlaten aan zijn eigen krachten,
 Ik liet hem zoo niet zitten in den brand,
 Hem niet naar kennis van het Engelsch smachten,
 Ten prooi vaak van verwarrende gedachten;
 Dat deed ik niet, als ik U ware, o Land!
 Maar als een teedre moeder, die haar kind
 — Met vreugd verbeid — met woord en daad bemint,
 Zóó zou ik hem aan mijne boezem prangen;
 Ik ruimde al de bezwaren uit den weg,
 En met beleid en zorgvol overleg
 Zou ik zijn hart en zinnen voor mij vangen.”

II

Utah sprak dus den Landverhuisgeest aan:
 „Als ik U ware, o Geest van Emigreeren,
 Ik liet geen mensch uit de oude omgeving gaan,
 Die niet bereid was elders iets te ontbeeren,
 In d' eersten tijd, en die niet kon verstaan,
 Hoe noodig 't is het Engelsch eerst te leeren,
 Ten deele althans, als hier hij wou verkeerem.”
 (Zou sprak Utah den Landverhuisgeest aan.)
 „'k Vertelde alom, dat door Profetenmond
 Gezegend en gewijd is Zions grond
 Voor allen die des Heeren wil betrachten;
 Dat Isrels God daar zegent, helpt en sterkt
 Een ieglijk die zichzelf helpt, en werkt
 Om 't levenslot zijns naasten te verzachten.”

III

De Landverhuisgeest zweeg. Utah sprak weer:
 „Als, Geest van Emigreeren, ik U ware,
 Niet één persoon bracht ik hier immermeer,
 Die met Gods bondsvolk zich niet kwam vergaren,
 Die niet zijn oog had op Jehova's eer,
 Die niet zich bij 't verlossersheir wou scharen
 Voor geesten die naar hem om uitkomst staren
 Uit kerkerraam.” (Aldus sprak Utah weer.)
 „'k Zou leeren: „Trekt alléén naar Zion heen
 Om daar de paân des Heeren te betreên,
 Maar nimmer om naar goud of geld te zoeken;
 Want als gij 't vindt, 't zou zijn tot Uw verderf,
 En vindt gij 't niet, dan zal Uw mond het erf
 Der kindren Gods verguizen en vervloeken.””

BIJ GOD.

Wien hebt G', o Heer der Heeren!
Een rustplaats in Uw tent bereid?
Wie mag als vriend verkeerem
In 't aanschijn Uwer heiligheid?

Die onberisp'lijk wandelt,
De vreeze Gods in stilte kweekt,
Die naar zijn woorden handelt
En met zijn ziel de waarheid spreekt;

Die met geen lasterreden
In 's naasten hart een angel slaat,
Maar, wordt de deugd vertreden,
Den huich'laar in 't gezicht weêrstaat;

Die 't kwaad durft openbaren,
Al school het achter 't purperkleed,
En, schoon zij beed'laars waren,
De kind'ren Gods zijn broeders heet.

Wie treedt op zulke wegen
Vindt in Gods tent zijn plaats bereid;
Hij wandelt met Gods zegen
En wankelt niet in eeuwigheid.

ADRESVERANDERING.

De verschillende vergaderingen in de stad Groningen, die in de laatste jaren gehouden werden in het lokaal Kattendiep 7, worden in de toekomst voortgezet in het Concerthuis Poelestraat. De eerste vergadering daargehouden viel samen met de Paaschdagen, en Pres. Hanks schrijft ons een zeer goede vergadering te hebben gehad, terwijl hij alle hoop heeft in het vervolg zeer veel vreemdelingen als bezoekers te zullen tellen in de samenkomsten aldaar. Het „Concerthuis” is trouwens voor de leden der vertakking in Groningen een oude bekende, aangezien de meeste der Conferentievergaderingen aldaar zijn gehouden geworden.

HELP ONS UWEN WIL TE DOEN.

Uw naam is eeuwen lang geprezen,
Maar is Uw heil'ge wil volbracht?
Het licht scheen aan de kim verzezen,
Maar 't klaaglied ruischt: „Nog
heerscht de nacht.”

Zij hebben Uw gebod vergeten,
Al noemen z' U den besten vriend,
Verdoolde blinden, die niet weten
Wat tot hun waren vrede dient!

Zij hebben Uwen lof verkondigd,
Met geestdrift Uwen naam geroemd,
Maar in dienzelfden naam gezondigd,
Gehaat, verketterd en verdoemd.

En wij! Hoe arm is vaak ons leven!
Soms pijn in 't hart een diepe wond,
Omdat wij 't U niet wilden geven,
Uw liefd' er geene schuilplaats vond.

O groote Meester, laat de stralen
Van 't licht der liefd' in Uw gemoed
Vertroostend in de harten dalen!
Verkwik ons met Uw heil'gen gloed!

DE STER.

Nederlandsch Orgaan van de Heiligen der Laatste Dagen.

Redactie:
LE GRAND RICHARDS.

Assistent:
B. TIEMERSMA.

ONZE TOEKOMST.

Duidelijk wordt ons onderwezen dat wij zelve het zijn die onze toekomst in het leven hiernamaals in handen zullen hebben. Wij gelooven dat er een bestaan was aan onze persoonlijkheid alvorens wij hier op aarde kwamen, en dat de verschillende levensomstandigheden die wij hier rondom ons zien een gevolg zijn van dat leven aan de voorzijde van onze geboorte. Dat wij allen daar in de gelegenheid gesteld zijn geworden om geheel in overeenstemming met onzen vrijen wil — ook toen reeds ons deel — de geboden en voorschriften ons van Vaders wege toegekomen, op te volgen, of wel die niet gehoorzaam te zijn.

Zoo hebben wij op de aarde alhier ons een wereld geschapen, ofschoon wij het door de wegname van onze herinnering, niet meer bewust zijn, — geheel gelijk aan datgene wat wij hadden verdiend aan de voorzijde der geboorte. Ons leven nu hier zal eveneens bepalen de plaats waar wij hebben te zijn, te staan, en door te brengen aan de andere zijde van het graf. Is ons leven hier verwaarloosd geworden, hebben wij de verschillende gelegenheden ons geboden om vooruitgang te maken, hier niet aangegrepen, maar hebben wij er slechts onverschillig op los geleefd, dan kunnen wij eveneens niet verwachten dat ons een schoon gebouw in de toekomst aan de andere zijde opgetrokken zal zijn geworden, om dat straks te bewonen. Aan elk onzer is een zekere kracht gegeven geworden om voorwaarts te gaan en onze toekomst te verbeteren. Niet is een elk dezelfde macht geschonken, wat dan ook, als natuurlijk gevolg, weer tot resultaat heeft dat niet iedereen eenzelfde oordeel zal ontvangen. Wien veel is gegeven, van hem zal veel geëischt worden, en aan wien weinig gegeven was geworden, van hem zal ook slechts weinig geëischt kunnen worden. Dat neemt echter niet weg dat ieder voor de vraag zal worden gesteld wat wij met den tijd, ons toegemeten, gedaan hebben, en welke voordeelen wij in staat zijn geweest daaruit te halen. Geen geldelijke voordeelen natuurlijk, want geld zal aan de andere zijde nimmermeer als maatstaf kunnen gelden. Alleen hoe wij geleefd hebben met betrekking tot ons innerlijke zijn. Hoe wij in meerdere of in mindere mate onzen geest hebben beschaafd, verbeterd en veredeld. Niets is natuurlijker dan zulks. Bij den dood ontvalt ons enkel het stoffelijk lichaam, en alles wat verder tot onze persoonlijkheid behoorde, en van geestelijken aard was, zal blijven bestaan,

vandaar dat wij natuurlijkerwijze aan de andere zijde datgene zullen zijn, in geestelijken zin, wat wij hier waren toen ons stoffelijk overschot, onze persoonlijkheid ontzonken, hier ter ruste werd gelegd, of beter gezegd, ter oplossing in de elementen van het al, in de groeve der vertering werd neergelegd.

Nu kan elkeen op de wereld leven in overeenstemming met datgene wat door hem voor goed en edel was gehouden. De vraag is, in dezen zin, nu niet in de eerste plaats, wat hebben de menschen voor goed en edel gehouden, maar wel, hebben zij geleefd in overeenstemming met datgene wat door hen zoo is genoemd geworden. Deden ze dat dan zal, natuurlijkerwijze zooals wij al meer hebben gezegd, de gevolgen daarvan met onomstootelijke zekerheid over hen komen, en niets of niemand in heel het heelal zal kunnen verhinderen dat de gevolgen der daden door ons zelve gedragen of beleefd zullen moeten worden. Deden wij nu in overeenstemming met datgene wat ons als goed geleerd is geworden, dan verheffen wij onzen geest, wij beschaven dezelve, en wij gaan voorwaarts op den weg des levens, omdat in de eeuwen der door rechtvaardigheid bestuurde toekomst, alleen datgene zal kunnen bestaan wat door rechtvaardigheid gedictieerd is geworden, en wat door rechtvaardigheid zal worden bestuurd.

Voorts komt het er nu op aan of wij in het bezit zijn van een levensstelsel wat ons hooge moraal leert. Wat ons weet op te voeren tot een hoogte, hooger dan datgene wat wij vroeger kenden. Kortom, of wij in het bezit zijn van een hoog gesteld levensideaal, welk ideaal ons den weg der toekomst wijzen kan en afbakenen. In elk der verschillende godsdiensten nu der wereld, — wij bedoelen hier natuurlijk niet alleen de zoogenaamde Christelijke godsdienst, — is een ideaal verborgen. Een einddoel van streven, waarop de werking der verschillende persoonlijkheden is gericht. Dat ideaal in elke godsdienst, hoe verwrongen dezelve ook mag zijn, is het bereiken van een zekere mate van deugd. Was dat niet zoo, de godsdienst inclus zou niet waardig bevonden worden om na te leven en in zich zelve niet de minste levenskracht bezitten. Dit is niet alleen het geval met godsdienst, maar met elke levensfractie die door de voorstanders daarvan naar voren is gebracht geworden. Met andere woorden, het streven van een ieder is er naar om een hoogere plaats langzamerhand te kunnen gaan innemen. Een plaats meer verheven dan gekend en bezeten werd op het oogenblik dat met het naleven der godsdienst of anderzins begonnen werd. Dit doel te bereiken wordt mogelijk gemaakt door het verstrekken van zekere voorschriften, welke voorschriften op hunne beurt in zich bevatten de weg welke leidt naar het beoogde doel. De Katholiek bijvoorbeeld acht het in overeenstemming met zijne begrippen van deugd, offervaardigheid en al hetgeen zijne kerk hem meer voor goeds aan kan bieden om de instellingen

ervan, ook al worden ze niet in elk opzicht door hem begrepen, na te komen. Hij heeft zooveel vertrouwen in de priesterschap van zijne instelling, dat, ofschoon hij niet in elk opzicht zich in staat mag achten de reden der voorschriften hem door dat priesterschap gegeven, te doorschouwen, hij niettegenstaande dat toch zijn best doet te leven dienovereenkomstig, omdat, — de goede Katholiek althans — zijn eerlijk geweten hem den raad geeft, te luisteren naar de voorschriften van hen die het beter kunnen weten dan hij, en die — volgens zijne zienswijze — van God aangesteld zijn geworden zijne leiders te zijn.

Eveneens de Protestant. Ook hij, ofschoon minder geloovig in de aangestelde priesterschap, acht toch datgene voor waar en goed wat hem door zijn predikant wordt voorgehouden om te doen en in toepassing te brengen in zijn leven. Zoo eveneens de Heiden, en zoo eveneens hij die er zich op beroemt er heelemaal geen godsdienst op na te houden, maar enkel slechts beweert te luisteren naar de stem der rede hem in het geweten gelegd. Luistert de eerste naar de voorschriften van zijne Heidensche priesters en erkent dat voor waar, zoo luistert de laatste naar de ingevingen van zijn geweten en stelt zich die of dat als zijn oppersten rechter voor. De deugdelijkheid nu der voorschriften van elk dezer fracties weerspiegelt de meerdere of mindere waarde van het stelsel als weg en baken naar het toekomstige leven. De idealen die gesteld worden en de hoogte daarvan kan als basis dienen der werkelijke waarde van zedelijke moraal verborgen in het stelsel van god — of geen godsdienst wat als waarheid wordt geacht en wat als mijlpaal en baken dient bij den weg tot opklimming.

De uiteenzetting op die wijze moge niet heel orthodox klinken, maar waarheid, onomstootelijke waarheid is het zeker. Zij die hun leven geleefd hebben in volle overeenstemming met de door hen beleden beginselen, zullen aan de andere zijde ontwaren dat hun lot hen door die beginselen wordt aangewezen. Alleen dan wanneer zij een hooger en beteren weg gekend hadden en niet in overeenstemming daarmede hebben geleefd, alleen dan wacht hun, ook al weer zeer natuurlijk, veroordeeling. Hnn toch zal, hetzij door daarvoor aangewezen persoonlijkeden, hetzij op andere, door ons nog ongekende wijze, — de vraag worden voorgehouden, waarom zij niet datgene in practijk hebben gebracht wat door hen zelf voor waarheid is gehouden geworden, en het feit dat daarop alsdan geen voldoende antwoord gegeven kan worden wijst alreeds aan dat geen hoogste plaats voor hen beschikbaar kan worden gesteld omdat hun karakter, getuige hun leven aan deze zijde — niet de getrouwe vervulling van die plaats kan waarborgen. En waar aan deze zijde in menig opzicht bedrog en schijn kunnen regeeren, daar is, aan de andere zijde waar alles gedaan zal moeten worden overeenkomstig volle licht en volle

rechtvaardigheid, geen sprake meer van. Vandaar dat het oordeel niet uitgesproken behoeft te worden, maar dat de persoon zelf het oordeel zal zoeken, evenals ook het oordeel den persoon. Bovendien, wanneer de beginselen welke hier op aarde gekend zijn geweest, niet de hoogst bereikbare beginselen waren, dan zal het blijken dat anderen, deze beginselen wel gekend hebbende en daarnaar hun leven ingericht hebbende, een hooger plaats noodwendig gegeven zal moeten worden omdat de door hen in toepassing gebrachte beginselen van grootere en meerdere waarde zijn geweest, weshalve de plaats door hun verworven, hooger en meerderwaardig moet zijn aan de plaats verworven door die anderen welke, hoewel ook getrouw geleefd hebbende naar hun beste weten, toch niet die hoogte van beginselen hebben gekend, en dientengevolge daarnaar niet hebben kunnen streven.

Vandaar dat het zaak is voor iedereen hier op de wereld de hoogste beginselen te leeren kennen welke ooit den menschen zijn geworden. De hoogte der beginselen kan worden afgeleid uit het ideaal dat door de beoefenaars van die beginselen wordt gesteld. Heeft iemand zich een mensch gekozen als zijn ideaal dan zal zijn streven zijn te worden zooals die mensch, die voor hem het hoogst bereikbare vertegenwoordigt, geweest is. De Mohamedanen bijvoorbeeld, die in Mohamed een mensch zien, weliswaar een profeet van God, maar toch slechts een mensch, ofschoon velen hunner het allicht voor bijna onmogelijk zullen houden om te worden zooals Mohamed was, stellen hun ideaal in geen geval hooger dan te zijn zooals hun profeet. Vandaar dus dat wanneer door hen een deugd zou worden gezien of ontdekt die door Mohamed niet was bezeten, zij niet naar het verkrijgen van zoodanig eene deugd zouden streven omdat zij niet zeker waren dat de bedoelde eigenschap wel inderdaad als een deugd gekenmerkt moest worden, aangezien Mohamed het verkrijgen of beoefenen daarvan oorspronkelijk niet op zijn levensprogramma had geschreven. Dergelijk een eigenschap zou dus voor hen verloren gaan. Veel meer voorbeelden zouden kunnen worden aangehaald om dit te bewijzen. Een enkele slechts uit velen. Door de Heiligen der Laatste Dagen wordt elke maand een dag doorgebracht in vasten en gebed. Dit vereischt een zekere opoffering, maar tevens schenkt het een groot loon, want de verlangens der ziel worden niet alleen alsdan daardoor openbaar, maar ook de opofferingsgezindheid wordt aangekweekt en aangemoedigd. Dat vasten werd indertijd ook reeds door Jezus gedaan en zijnen volgelingen onderwezen. De Katholieke kerk eveneens gelooft in vastendagen. Verbiedt echter slechts het eten van vleesch op die dagen en staat toe dat hare leden overigens zich te goed kunnen doen aan allerhande andere spijs die zeer gemakkelijk vleesch kan vervangen. Niet omdat de priesterschap van de Katholieke kerk niet weet dat het oorspronkelijke vasten door den Heer indertijd anders

is bedoeld geworden, maar omdat zij voorgeeft dat hare leden niet in staat zijn met succes en met waarde voor hunne geestelijke ontwikkeling die hoogere wijze van vasten te kunnen volbrengen. Zij stelt zich dus tevreden met een lager ideaal, er in berustende dat de leden van hare gemeenschap slechts oprecht zijn in de kleinere offering hun opgelegd. Het hoogere evenwel blijft altoos het meerderwaardige van het lagere, vandaar dan ook dat elk onbevooroordeeld onderzoeker noodwendig moet erkennen dat er meer opofferingsgezindheid en bijgevolg meer waarde schuilt in de intoepassing bringing van den algeheelen vastendag als in die van den slechts gedeeltelijken, geleerd door de Katholieke kerk.

En nu komen wij aan het slot van onze beschouwing, wat eigenlijk het doel is geweest van deze uiteenzetting. Namelijk dit. Die godsdienst die ons de hoogste idealen schenkt, en ons tevens den weg wijst die idealen te bereiken, is de meerderwaardigste van alle, en elkeen is de plicht opgelegd met ijver en verstand te zoeken naar dat stelsel. Het ideaal nu van het evangelie is in een paar woorden te zeggen. Niet door ons, maar het is voor tweeduizend jaar reeds gezegd geworden door Hem die op aarde kwam als een direct afgezant van den Vader, om den menschen het evangelie (de boodschap der zaligheid, of die van het geluk) te onderwijzen, namelijk: „Weest dan gijlieden volmaakt, gelijk uw Vader in de hemelen volmaakt is.” Met andere woorden, Jezus stelde zichzelf nog niet eenmaal tot voorbeeld. Hij stelde geen mensch tot voorbeeld, en achtte het niet voldoende wanneer zijne volgelingen tot de hoogte op konden klimmen die vroegere bijbelheiligen, mannen als Abraham, Izaak en Jakob, hadden weten te bereiken, maar hij stelde den Vader van allen voor als het ideaal waarnaar gestreefd moest worden, en, sterker nog, welk ideaal inderdaad door menschen kon worden bereikt. Daarom is de godsdienst van Jezus superieur aan alle andere levensbeschouwingen. En omdat in deze laatste dagen er, door middel van den verachten profeet uit het westen van Amerika, — Joseph Smith — eene nieuwe uitgave is verschenen van de hand des Heeren, — voor welk doel deze profeet slechts als instrument en middel gebruikt werd, — van dat evangelie, wat in zijn schoot verborgen houdt dezelfde idealen en dezelfde mogelijkheden, daarom is het evangelie dezer dagen gepredikt door de „Mormonen” en ook door de plichtbetrachters onder hen, in toepassing gebracht, de hoogste openbaring den menschen gegeven. Daarom omsluit het het hoogste stelsel van wetten en voorschriften den aardbewoners geschonken, en ook daarom zal voor hen de schoonste toekomst blinken in de werelden van hierna, wanneer namelijk dit niet alleen beleden wordt, maar ook ernstig wordt nagestreefd, want de hoorders der wet zijn niet gerechtvaardigd voor God, maar de daders.

SLEUTELN VOOR DE VERBORGENHEDEN DER GODHEID,
overgedrukt uit „SLEUTEL VOOR GODGELEERDHEID.”

Wie kan verstaan uw gloriejke volheid!
Eindloos Wezen, Vader van all' eeuwigheid!
De eigenschappen, die uw oneindigheid verzellen,
Doen reeds alleen het menschelijk harte zwellen,
Tot het verstaan van Uw natuur en macht,
Als Vader van het eindloos menschelijk geslacht.

DIT IS HET EEUWIGE LEVEN: TE KENNEN DEN EENIGEN LEVENDEN EN WAARACHTIGEN GOD, EN JEZUS CHRISTUS DIEN HIJ GEZONDEN HEEFT.

Sedert het verval van de wetenschap der godgeleerdheid heeft eene duistere, diepe verborgenheid het menschelijk verstand bedekt in betrekking tot den persoon en de natuur van den eeuwigen Vader en van Jezus Christus, Zijnen Zoon.

Kerkvergaderingen van de vaderen en van de wijze mannen van het Christendom zijn telkens en telkens weer samengekomen, om de verborgenheid der Godheid te verklaren en een grondslag of geloofsbelijdenis samen te stellen, waarop alle partijen zich kunnen vestigen en overeenstemmen.

Dit was echter niet in hunne macht. Het is voor de wereld onmogelijk, met hare wijsheid God uit te vinden, „Doch niemand kent den Vader dan de Zoon, en dien het de Zoon wil openbaren.”

De sleutel tot de wetenschap der godgeleerdheid is de sleutel van goddelijke openbaring. Zonder dezen sleutel kende nimmer eenig mensch, noch vergadering van menschen, den eeuwigen Vader of Jezus Christus, noch zullen zij Hem ooit leeren kennen.

Toen de sleutel van openbaring voor den mensch verloren was, was de kennis van God verloren. En daar het eeuwige leven afhangt van de kennis van God, zoo was natuurlijk de sleutel van het eeuwige leven verloren.

O, de verborgenheden, de ongerijmdheden, de strijd, de twisten, de bloedvergieting, het ongeloof, de onverstandige en tegenstrijdige theoriën, welke over dit onderwerp ontstaan en vermenigvuldigd zijn onder sectarissen.

Onder deze theoriën merken wij er één op, welke misschien meer algemeen door de verschillende secten aangenomen wordt dan eenige andere. Zij luidt als volgt: „Er is één eenige levende en waarachtige God, zonder lichaam, deelen of hartstochten; bestaande uit Vader, Zoon en Heiligen Geest.”

Het is pijnlijk voor den menschelijken geest, gedwongen te worden tot het toestemmen, dat zulke wonderlijke onbestaanbaarheid in taal of ideeën in eenige menschelijke geloofsbelijdenis plaats gevonden heeft. Toch is het zoo.

Het is slechts eene andere manier van zeggen, dat er een God is

het negatief is van al wat bestaat, welke geen plaats inneemt, welke in geen tijd bestaat, welke van geene bestanddeelen, bekende of onbekende, is samengesteld en welke geene krachten of hoedanigheden heeft, gemeen met eenig ding of wezen bekend als bestaande. of welke met mogelijkheid kunnen begrepen worden als bestaande in de hemelen of op aarde,

Zulk een God kon nimmer gezien, gehoord of gevoeld worden door eenig wezen in het heelal.

Er is nimmer een zichtbare afgod onder de menschen aanbeden, welke zoo machteloos was als deze „God zonder lichaamsdeelen of hartstochten.”

De God van Egypte, de krokodil, kan verslinden.

De beelden van verschillende natiën kunnen gezien en gevoeld worden.

De Peruviaansche God, de zon, kan hare natuurlijke warmte, licht en invloed uitstorten.

Maar niet zoo de God zonder „lichaamsdeelen of hartstochten”.

Wat geene deelen heeft, heeft geen geheel.

Wezens zonder hartstochten hebben geen ziel.

Alvorens wij de sleutelen en krachten van practische godgeleerdheid tot het verstand van de menschen dezer eeuw kunnen inleiden, moeten wij noodzakelijk, binnen het bereik van hun begrip, sommige juiste ideeën van den waarachtigen God plaatsen.

Het is geschreven, dat „zonder geloof het onmogelijk is, Hem te behagen.” Zij, die Hem niet behagen, kunnen nimmer van de krachten en giften van de wetenschap der godgeleerdheid gebruik maken, omdat de sleutelen en krachten dezer wetenschap van Hem voortkomen als een vrije gift, maar zij worden nimmer gegeven aan hen met wie Hij niet tevreden is. De persoon, die aan deze kracht deel wil hebben, moet daarom in Hem gelooven. Maar hoe kan hij gelooven in een wezen van wien hij geen goed begrip heeft?

Zoo onbepaald, zoo vreemd van de eenvoudige, duidelijke waarheid zijn de begrippen der tegenwoordige eeuw, zoo bewolkt is het moderne verstand met dweeperij, geestelijken onzin of onstoffelijkheid in bijna al hare ideeën, omtrent den Persoon of Personen der Godheid, dat wij gedwongen zijn, de taal van eenen vroegeren Apostel te gebruiken, toen hij de geleerden van Athene toesprak: „Dezen dan, dien gij niet kennende dient, verkondig ik ulieden.”

Ofschoon er feiten in ons eigen bestaan zijn, welke buiten het bereik van ons tegenwoordig begrip of onze bevattelijkheid zijn, wat in hooger zinnelijkheid is in betrekking tot de Godheid, zoo kan de begrensdde kennis, die wij bevatten kunnen in betrekking tot onszelf, tenminste redelijk zijn en zoo klaar medegedeeld en begrepen worden als eenig ander onderwerp. Zoo is het met onze kennis van de Godheid.

Ofschoon er feiten, in betrekking tot Zijn bestaan, eigenschappen en macht, buiten ons bereik zijn, zoo moet dat, wat wij kunnen weten en begrijpen of uitdrukken omtrent Hem, toch geheel van alle geheimzinnigheid ontbloot wezen, en moet zoo klaar begrepen, uitgedrukt of medegedeeld kunnen worden als ieder ander artikel van waarheid of wetenschap,

Jezus Christus, een klein kind zooals wij allen geweest zijn, groeide op tot man, was vervuld met een goddelijke zelfstandigheid of vloeistof, den Heiligen Geest genoemd, door welken Hij de waarheid begreep, met macht en gezag sprak, de stoffen beheerschte en gezondheid en leven gaf aan hen, die bereid waren het te ontvangen.

Deze man stierf, door goddeloozen gedood zijnde.

Den derden dag stond Hij op uit de dooden en verscheen aan Zijne discipelen. Toen deze discipelen Hem zagen, dachten zij, dat Hij slecht een geest was.

Misschien bezaten zij, in betrekking tot een onstoffelijk bestaan aan de andere zijde van het graf, een bestaan niet verbonden met eenige werkelijke, tastbare stof of zelfstandigheid, sommigen van de onbepaalde begrippen der menschen uit latere tijden.

(Wordt vervolgd).

OVERLEDEN.

BRUYNZEEL. Te Amsterdam is overleden Zuster Jannetje Bruynzeel-v. Smirren. Geboren te Middelburg, (Zeeland) op 16 April 1870, en gedoopt 25 Mei 1901, door Ouderling J. W. F. Meyers, stierf zij als een getrouw Heilige der Laatste Dagen, op 9 April l.l.

INHOUD:

Godsdienstvrijheid.	Blz. 113	Adresverandering	Blz. 120
Iets over het Oude		Help ons Uwen wil te	
Testament	„ 117	doen	„ 120
Naschrift	„ 118	Onze Toekomst	„ 121
Wat zij zou doen	„ 118	Sleutelen voor de ver-	
Conf.-Aankondiging	„ 118	borgenheden der	
Tegenbeschuldiging	„ 119	Godheid.	„ 126
Bij God	„ 120	Overleden	„ 128

Uitgegeven door de Nederlandsche Zending, Crooswijkschesingel 7B Rotterdam. — Verkrijgbaar in alle vertakkingen der Zending. Abonnementsprijs per jaar: Nederland f 1.80, Buitenland f 2.50. Amerika 1.00 doll. — Per exemplaar 10 cent.